

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 696/2016
14.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету малолетног сада пунолетног М.М., због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца малолетног сада пунолетног М.М., адвоката Г.П. из Н.С., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Зрењанину 4Км.139/15 од 26.01.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кжм1 27/16 од 24.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 14.06.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца малолетног сада пунолетног М.М., адвоката Г.П., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Зрењанину 4Км.139/15 од 26.01.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кжм1 27/16 од 24.03.2016. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Зрењанину 4Км.139/15 од 26.01.2016. године, према малолетном сада пунолетном М.М., на основу чл. 14. став 2. тачка 1. и чл. 40. став 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица (ЗМ), изречена је васпитна мера-посебна обавеза да се извини оштећеној А.К. из П., ул. ... те ја на основу члана 79. став 1. ЗМ одлучено да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава.

Апелациони суд у Новом Саду, решењем Кжм1 27/16 од 24.03.2016. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца малолетног сада пунолетног М.М. изјављену против решења Вишег суда у Зрењанину Км 139/15 од 26.01.2016. године и наведено првостепено решење потврдио.

Бранилац малолетног сада пунолетног М.М., адв. Г.П., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних решења, због повреде закона из чл. 485. став 1. тачка 1) ЗКП и чл. 82. ЗМ у вези са чланом 16. став 2, 4. и 5. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе пресуду којом ће укинути у целини првостепену одлуку и одлуку донету у поступку по редовном правном леку или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку и предмет вратити на поновно суђење првостепеном или апелационом суду,

с тим да нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да донесе пресуду којом ће преиначити у целини или делимично првостепену одлуку и одлуку донету у поступку по редовном правном леку или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку и обуставити поступак у складу са чланом 78. став 2. ЗМ.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу одредаба чл. 486. став 1. и 487. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца малолетног сада пунолетног М.М. је недозвољен.

Бранилац малолетног сада пунолетног М.М., као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 82. ЗМ у вези са чланом 16. став 2., 4. и 5. ЗКП и с тим у вези наводи да су побијана решења донета на основу несавесне оцене доказа и уз утврђивање чињеница на начин супротан цитираним одредбама члана 16. ЗКП, да је закључивање првостепеног и другостепеног суда о виности малолетника неправно и логички недоследно, да се из првостепене и другостепене одлуке читује неједнакост пажње којом се утврђују чињенице које иду у корист окривљеног, а које чињенице у другостепеној пресуди у потпуности и изостају, да су оба суда донела погрешне одлуке о кривици малолетника на основу чињеница које не упућују на извесност у закључивању, већ искључиво на индиције, што није довољан квалитет чињеница за доношење оспорених закључака, као што је случај са закључивањем суда о радњи „крађе“ на основу радње касније наводне препродаје предметног телефона која, осим што је спорна због начина на који је утврђена (на основу исказа сведока Р.С. оспореног од стране сведока Н.Н. и чији је кредибилитет током поступка доведен у питање), сама по себи не представља кривично дело, те да су судови код таквог стања ствари имали могућност и законску обавезу да примене принцип *in dubio pro reo* и сумњу која је нужно морала постојати на основу савесне оцене доказа реше у корист окривљеног.

Међутим, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде одредаба члана 16. ЗКП ни због погрешно утврђеног чињеничног стања у правноснажној одлуци, на које се указује изложеним наводима захтева, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца малолетног сада пунолетног М.М. оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.